

Ószabó István

[Olyan, mint halálomra gondolni]

olyan, mint halálomra gondolni...
arra gondolni, hogy többé már nem képzellek el.
félek, áldozatul esel annak, hogy látlak.
látlak, ahogy az erdő láthatja árnyékával tetovált
tested.

félek, áldozata leszel
annak, hogy érinthetlek.

hogy egy hajszálat félrehajtok arcodon...
és rettegek, hogy akkor minden hiába volt;
hosszú készülődésem, az imádságtanulás
álmomban térdeid közt.

és reggel... mikor a kék szemhéjak még
lehunyva lesznek a tavon, reggel, mikor
még senki sincs ébren, csak a száguldó
homokszemek s a dombokról hátrafelé nyilazó
fenyők...

félek, olyan leszek...
mint a házfalak mögé húzódva bánkódó temetők.

[Fecskék hurokrepülése]

lúdbőrző vizekre emlékeztem. fecskék
hurokrepülésére a holt-ág fölött.
sihederkorom halálfejes lepkéire.
sulyomra. a pázsitra, mely úgy tudta, a
tavasz vagyok. emlékeztem az indákra,
amik folyton belémkapaszkodva le
akartak húzni. a kert alján hallatszó zöld
küllő hangjára emlékeztem. a rutafára. a
koldustenyerüket tartó lapulevelekre. a
rég kihalt, kórógyökerű tátorjánra a
pusztán. száraz könnyeket ejtettem. a
négy szél irányából szállt szemembe a por.

[Átmenetinek hittem]

hol árny az erdő kolostora,
s pókok hárfái mellé a csend ül,
átmenetinek hittem, hogy várni kell...

vártam...
barátra,
könyvre.

adventtől adventig
átmenetinek hittem
a nem múltó időt.

vártam...
vártam
türelemmel,

a Balti-tengertől az Adriáig
vasfüggöny előtt.